

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Forraadt

Citation: Michaëlis, Sophus: "Forraadt", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_03-shoot-workid61798.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Forraadt.

O Nat, som puster Gravmulm mod mit Ansigt,
befamler mig med dine Buskes klamme
Bladhænder, der som Dødningefingre dryppe
Duggdraaber i mit vilde vaade Haar,
— jeg ræddes ikke for din store Rædsel,
men trænger dybt blandt dine Tisler ind
og baner Sti mig i din store kolde
ligfyldte Katakomb, hvor Alting smulrer
i evig Vexelgang fra Liv til Død.

Jeg kryber som en Orm i Nattens Grav,
— en Jordklimp med en Gnist af Livets Ild.
der skinner svagt igennem matte Øjne,
— en Glød, der snart vil falde hen i Aske.

Hvor kan der brænde mon i denne Klimp
et Baal, der tændtes ved en Tankes Lyn,
en Brand, der næres af sig selv, en Hvirvelild
med Blus og Blink af tusind Nervegnister,

81

som stige, slukkes og paa ny sig hæve?
Hvorfor har jeg et Helved tændt i Brystet,
en Skærsild med et Hav af Ilddæmoner,
der martre — kun min egen dømt Sjæl,
Ildslanger om en rædselsfyldt Medusa,
der stirrer paa mig — med mit eget Ansigt,
mit eget Jeg, der brænder op sig selv?

Erindringen har dynget Brændstof sammen:
et Hav af Blomster, jeg engang har plukket
og elsket, baaret paa min Barm og gemt,
af Breve skrevne med mit Blod, af Drømme,
jeg leved, stolte Tanker, jeg fortav,
af Eder, som jeg svor, af Eder, som
en Anden svor til mig, af svegne Løfter,
af ældet Nag og Attraas gule Svovl
og Graad, der blev en Strøm af brændbar Nafta.

Jeg er en Orm kun i den dybe Nat,
et Kryb, der aldrig slipper Jordens Lænke,
og dog har jeg et Helved tændt i Brystet.

Det Helved tændte hun, som har forraadt mig.
Før skulde Jorden stanse, Solen svige
og aldrig opstaa mer med Lys fra Øst,
før skulde Firmamentet styrte sammen

82

og Stjerner regne som en Hagl af Ild,
før jeg om hendes Troskab skulde tvivle.

Og dog — og dog — og dog er jeg forraadt.

Min egen Fantasi er Hvirvelvinden,
der puster Baalet op i vilde Luer:
Jeg ser et Genskær af den Sejersbrand,
der bryder ud af hendes Tigerøjne,
nu da hun bider i en Andens Hjerte.

Nu suger af en Andens Mund hun Blod,
der gyder Liv i hendes døde Drøm,
som blegned i en aldrig mættet Længsel.

Og dog er hun en Jordklimp som jeg selv,
og har halvhundred Vinterstorme sust,
da er forstummet hendes stærke Røst,
og hun er kun en Knokkelhob i Jorden.
Og Glemselen har taget hendes Navn
og slængt det som et Sandskorn ud i Havet,
mens mit skal flyve over dette Hav
udødeligt paa hvide Maagevinger.

Hvad ænser jeg da denne svage Sjæl,
Forrædderi og Falskhed — tomme Ord,
der pustes bort som Sne for Tidens Vind.

83

Sent eller tidlig høres Røsten hviske:
I denne Nat skal visselig du dø!
Hvem husker da det Fnug, som Tiden tog
og pusted i den dybe Glemselsdyng?
Hvem søger vel paa Havets Bund et Sandskorn?
— Men over Havet højt skal Maager synge
en Sang af Evighedens Gudesprog.

4. Avg. 1892.